

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ
КАМІТЭТАУ БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОУНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАУНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

1989

ЧАЦВЕР

12

СТУДЗЕНЯ

№ 2 (1595)

СТВАРЫЦЬ СЦЯНУ ПАМЯЦІ

былым студэнтам і выкладчыкам БДУ імя У. І. Леніна, ахвярам рэпрэсій сталінскага рэжыму, пры музеі гісторыі ўніверсітэта — з такой прапаноўнай выступіў камітэт камсамола гістарычнага факультэта.

— Работа пачнецца ў лютым, — гаворыць сакратар камітэта камсамола гістафака Г. Кавалеўскі. — Будзем весці перапіску з тымі, хто пацярпеў ад рэпрэсій, працаваў у архівах. Усіх, хто пажадае прыняць удзел у гэтай рабоце, чакаем у камітэце камсамола.

З. ВАЛНІСТЫ.

ГАЛОУНАЕ — ІНТЭРНАЦЫЯНА- ЛІЗМ

— такая асноўная думка выступлення прарэктара па міжнародных сувязях А. В. Шарана на сходзе лідэраў зямлянстваў студэнтаў, што вучацца ў БДУ. Без гэтага немагчыма добрая вучоба і цікавы адпачынак савецкіх і замежных студэнтаў. Цяжасці і канф-

лікты, безумоўна, ёсць і будуць, але іх неабходна навучыцца пераадолюваць і не ўскладняць сітуацыю, а надарват: хутка і станоўча вырашаць спрэчкі. Асабліва зараз, калі ідзе сесія і патрэбна зрабіць усё магчымае, каб здаць яе як мага лепш, каб апраўдаць давер свайго народа, які накіраваў на вучобу ў Савецкі Саюз.

На сходзе, які прайшоў у кафэ «Гаўдэамус», выступіў дэкан факультэта па рабоце з замежнымі навучэнцамі Л. М. Аўсянка. Ён таксама спыніўся на праблемах, якія хвалююць замежных студэнтаў.

МАРЦІН СЕРАНЕЙ
КУРГАТ,
студэнт аддзялення
міжнароднай журналістыкі.

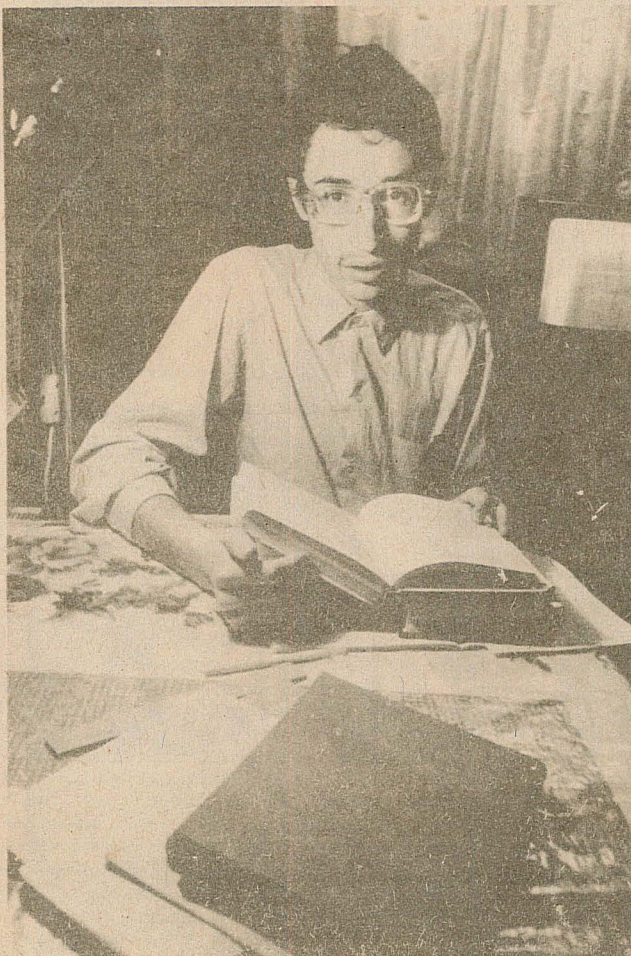
АЛЬПІНІЗМ...

Гэта слова мае прыцягальную сілу для людзей, якія заўсёды ў пошуку, для тых, хто хоча бачыць прыгажосць і гармонію свету, пазнаць яго, пераадолеўшы цяжасці.

Наш клуб — клуб турыстаў-альпіністаў — своеасаблівы магніт, які прыцягвае такіх людзей. Тут вы не толькі будзеце мець магчымасць займацца альпінізмам, турызмам, скалалазжаннем — тут вы знойдзеце сапраўдных верных сяброў, аднадумцаў. Зможце вастраей адчуць радасць жыцця, загартуецеся маральна і фізічна.

Чакаем вас, аматары альпінізму!

КЛУБ
турыстаў і альпіністаў
БДУ імя У. І. Леніна.

Успамінаючы мінулы год, Слава Шэйнін, трэцякурснік мехмата, можа з упэўненасцю сцвярджаць, што ён быў плённы. Прайшла рэспубліканская алімпіяда «Студэнт і навукова-тэхнічны прагрэс», у якой Слава стаў пераможцам. А новы год — гэта новыя рубяжы ў навуковай рабоце, якой С. Шэйнін займаецца на кафедры вышэйшай алгебры.

Фота С. ГРЫЦА.

Я — супраць «турыстаў»

Помню неяк мой аднакурснік заявіў: «Хіба ж галоўнае, для чаго я прыехаў, вучоба? А калі мне болей дастады падарожніцтва, знаёміцца з Савецкім Саюзам?» Доўга пасля гэтага ён не з'яўляўся на заняткі. Надышоў час залікаў і экзаменаў. Час збіраць ураджай. Цяпер у «турыстаў» толькі адна сцэжка — па інтэрнаце ў пошуках канспектаў і неабходных падручнікаў.

Хо і не працуе, як след, не павінен заставацца студэнтам. Такое мае перакананне. Іх трэба выключыць. Часам жа здараецца, што і старанныя хлопцы і дзяўчаты не паспяваюць у вучобе. Не ўсё залежыць менавіта ад нас. Ад майстэрства лектара і адносін з савецкім суседам па пакоі, ад наяўнасці добрага новага падручніка ў бібліятэцы і гарачай вады ў трубаправодзе інтэрната таксама. Гэтыя «дробязі» я нагадаў невпадкова. Я размаўляў са сваімі сябрамі, не раз абмяркоўваў гэтае пытанне з савецкімі суседзямі па інтэрнату. Яны таксама жывуць не ў роднай хаце, не з бацькамі. Але ж нам даводзіцца яшчэ цяжэй. Прыстасоўваемся да кліматычных умоў. І стравы ў сталовай здаюцца не надта смачнымі, бо ў кухнях розных народаў свае асаблівасці. І многіх звычайна не прымаем. А потым, хто б з вас не нудзіўся, калі б да Радзімы былі не сотні, а тысячы кіламетраў? «Я не ведаю, што здарылася, — разгублена пытаў у мяне на днях парадый мой зямляк Самуэль. — Ні сябры, ні бацькі мне чамусьці не пішучы. Ніхто! Нічога!» Тады я зразумеў, чаму ён увесь тыдзень такі сумны. Мы часта збіраемся разам, каб падбадзёрыць адзін аднаго. Як хацелася б яшчэ і крышачку больш разумення ад усіх тых, для каго мы тут госці!

МАРЦІН КУРГАТ,
студэнт аддзялення міжнароднай журналістыкі.

Каб Зямля не стала Дэсай

Забруджваецца навакольнае асяроддзе, парушаецца эканамічны баланс, знішчаюцца лясы, вадаёмы, ландшафты, многія віды флоры і фауны. Пра ўсё гэта мы чытаем у газетах. Абураемся: як жаліва! І не заўважаем, што дзе-небудзь побач ствараюцца эканамічна і экалагічна неабгрунтаваныя праекты ўмяшання ў прыроду і ірацыянальных спажыванняў, не выконваецца рэжым эканоміі энергетычных і сыравіных рэсурсаў, не пашырэнне выкарыстанне бяспечных відаў энергіі. Не адмаўляем у разбуральнай дзейнасці некаторым прадпрыемствам, арганізацыям, асобам. Быццам і не кранае нас гэта справа. Не ведае чалавек, у якога не сфарміравана яшчэ экалагічная свядомасць, не абудзілася экалагічнае сумленне, што ад няўдалага гаспадарання ў агульным доме ў першую чаргу будзе пакутаваць ён сам. Нас здзіўляе і тое, што ў праекце праграмы камітэта камсамола не хіпа-ла радкоў, каб успомніць аб экалагічнай праблеме. Хіба гэта залішне — мець курс экалогіі ці рацыянальнага прыродакарыстання на ўсіх факультэтах універсітэта? Можна, і экалагічная свядомасць не развіта ў нас таму, што не арганізуюцца ва ўніверсітэце, лекцыі па экалагічных пытаннях? Магчыма, патрэбны і «кружлыя» сталы, і абмеркаванне матэрыялаў друку, і экскурсіі ў запавед-

нікі, заказнікі, да помнікаў прыроды Беларусі?

Мы, студэнты-географы, як, дарэчы, і біёлагі, і юрысты, і філолагі, і журналісты, маглі б прымаць удзел у арганізацыі экалагічнага маніторынга, экспертыз і экспедыцый, сабраць, сістэматызаваць і прааналізаваць інфармацыю аб навакольным асяроддзі. Ад правядзення суботнікаў па азялененню, пасадкі лесапалос, ачысткі садоў, паркаў, лясоў маглі б перайсці і да стварэння газетных падраздзяленняў па правядзенню прыродаахоўных і прыродаадуляльных работ. Нядарна было б, каб кожны факультэт прымаў удзел у патруляванні лясоў і вадаёмаў, выяўляў і спыняў бракажніцтва і выпадкі забруджвання. Тады, зразумела, спатрэбіцца і кароткатэрміновыя, але эфектыўныя курсы па падрыхтоўцы няштатных інспектараў па ахове прыроды.

Нам могуць запярэчыць: экспертызы па выяўленню вытокаў забруджвання, складанне праколаў па прадпрыемствах, ведамствах і асобах, з-за дзейнасці і бяздзейнасці якіх пакутуе прырода, — справа спецыялістаў. Магчыма. А ёсць яшчэ адзін шлях барацьбы за чыстае навакольнае асяроддзе, які датычыць менавіта нас, — стварэнне навуковых распрацовак студэнтаў і выкладчыкаў па экалагічных пытаннях.

Юрый ЖЭРКО.

РОДНАЯ МОВА

ПРАПАНОВЫ

па развіццю беларуска-рускай двухмоўнасці ва ўніверсітэце

Зыходзячы з устаноўак XXVII з'езда КПСС, Усесаюзнай партыйнай канферэнцыі, лютыйскага (1988 г.) Пленума ЦК КПСС і X Пленума ЦК КПБ і ў адпаведнасці з распрацаванымі і зацверджанымі Бюро ЦК КПБ «Асноўнымі мерапрыемствамі па далейшаму развіццю народнай асветы ў Беларускай ССР камісія рэктарата і партыйнага камітэта прапаноў:

— павысіць узровень патрыятычнага і інтэрнацыянальнага выхавання студэнтаў. У рабоце па выхаванню патрыятычнай свядомасці і культуры інтэрнацыяналізму шырока выкарыстоўваць факты гісторыі розных народаў Савецкага Саюза, асабліва тых, што насяляюць БССР, глыбей асвятляць на лекцыях, практычных і семінарскіх занятках дыялектыку нацыянальнага і інтэрнацыянальнага ў сістэме эстэтычных каштоўнасцей, створаных нашымі народамі;

— садзейнічаць рэалізацыі культурных запатрабаванняў студэнтаў усіх нацыянальнасцей, што вучацца ва ўніверсітэце. Разгарнуць падрыхтоўку расшыранага пасяджэння партыйнага камітэта з удзелам прадстаўнікоў кіраўніцтва і грамадскіх арганізацый аб задачах універсітэта па ўдасканаленню культуры міжнацыянальных адносін, патрыятычнага і інтэрнацыянальнага выхавання моладзі (кастрычнік 1989 г.). Уцягнуць усіх зацікаўленых у абмеркаванне адпаведных прапаноў на старонках шматтыражнай газеты «Беларускі ўніверсітэт». Прапаноўваць студэнтам з братніх савецкіх рэспублік і замежных краін арганізаваць пошук эфектыўных форм дзейнасці, якія б спрыялі больш поўнаму і глыбокаму пазнаванню культур іншых народаў;

— практыкаваць сустрэчы студэнтаў і выкладчыкаў з дзеячамі беларускай культуры, гісторыкамі, наладжваць абмеркаванне цікавых і вострых матэрыялаў па гісторыі і культуры Беларусі;

— уцягнуць студэнцкую моладзь у гісторыка-краязнаўчы рух «Родны горад», «Родная вёска», «Родны пасёлак», накіроўваючы яго на вывучэнне гісторыі роднага краю, слаўных рэвалюцыйных, баявых і працоўных традыцый беларускага народа, на добраўпарадкаванне населе-

ных пунктаў, рэстаўрацыю помнікаў гісторыі і культуры. Арганізаваць студэнцкія атрады для работы на аб'ектах гісторыі і культуры Беларусі. Заклучыць дагаворы з ВА «Белрэстаўрацыя», архівамі, музеямі, Беларускім фондам культуры, Таварыствам аховы помнікаў аб студэнцкіх даследаваннях па пытаннях гісторыі і культуры Беларусі;

— забяспечыць мэтанакіраванае і паслядоўнае ажыццяўленне прынцыпу беларуска-рускай двухмоўнасці, дабівацца, каб выпускнікі ўніверсітэта, асабліва будучыя педагогі, дасканалы валодалі як рускай, так і беларускай мовамі;

— правесці ва ўсіх падраздзяленнях універсітэта растлумачальную работу, накіраваную на ўсведамленне неабходнасці і абавязковасці вывучэння беларускай мовы, актыўнага далучэння кожнага выкладчыка і студэнта да засваення духоўнай спадчыны беларускага народа, ўзмацнення сваёй ролі ў працэсе перабудовы вучэбна-выхаваўчага працэсу; падрыхтаваць групу грамадскіх лектараў, якія займаліся б прапагандай культуры і гісторыі Беларусі;

— развіццё беларуска-рускай двухмоўнасці ажыццяўляць у цеснай сувязі з вывучэннем іншых гуманітарных дысцыплін на аснове ўзаемапрапіння і ўзаемадапаўнення з распрацоўваемай праграмай падрыхтоўкі спецыялістаў;

— пашырыць выкарыстанне беларускай мовы пры афармленні нагляднай агітацыі, насценных газет, раскладаў заняткаў, у бібліятэцы, праводзіць экзамены і залікі, выдаваць свае навуковыя працы на беларускай мове, а студэнтаў — выконваць на ёй курсавыя і дыпломныя работы; перавесці на беларускую мову выкладанне ўсіх дысцыплін на аддзяленні беларускай мовы і літаратуры філалагічнага факультэта (спецыяльных, акрамя рускай мовы і літаратуры, грамадскіх, псіхалага-педагагічных і інш.);

(Заканчэнне на 2-й стар.)

«Мы начинаем КВН. Для чего? Для того, чтоб стало радостнее всем, веселее стало всем...»
Знаёмыя словы? Зразумела. З папулярнай песенкі пра вядомы ўсім КВЗ.

фера згуртаванасці, сяброўства і радасці, — пачуў я ў адказ.
Дадам яшчэ: каманда не падобная і не збіраецца быць падобнай на іншыя каманды, паважжае імпрэві-

зацыю і знаходлівасць, інтэлект і востры гумар. І, безумоўна, яна збіраецца перамагчы. Але перамагчы прыгожа, каб глядач атрымліваў задавальненне ад гульні.

P.S. Развітваючыся з удзельнікамі конкурсу, пажадай ім ні пуха ні пера ў Цюмень, а яны мне ў адказ... Вы самі здагадваецеся, што маглі сказаць.
Д. МАЛІНОўСКІ.

Будзе весела ўсім

А ці сустракаліся вы з яго ўдзельнікамі? Не, не на тэлеэкране, а асабіста? Магчыма, не. А вось мне пашанцавала. Сустраўся. Праўда, не з «джэнтльменамі» з Адэсы, а з камандай КВЗ універсітэта на адной з апошніх рэпетыцый перад ад'ездам у Цюмень для ўдзелу ў адборачным конкурсе Цэнтральнага тэлебачання, дзе яны павінны сустрацца з камандай мясцовага медыцынскага інстытута.

Ну, а тое, што я ўбачыў на рэпетыцыі, апісанню не паддаецца, таму што гэта патрэбна бачыць самому. Не паддаецца яшчэ і таму, што нельга выдаваць сакрэты. Рэбаты мяркуюць пасля паездкі ў Цюмень выступіць ва ўніверсітэце.

І ўсё ж крышачку заслону «сакрэтнасці» прыадкрыю. У праграму ўваходзяць традыцыйнае прывітанне, размінка, конкурс капітанаў, хатняе заданне, рэклама, але галоўнае ў праграме — дынаміка: песні, танцы і смех да слёз. Нават па-за сцэнай хлопцы і дзяўчаты не губляюць пачуццё гумару. Напрыклад, Павел Механік, капітан каманды, адказваючы на маё пытанне, што, на яго думку, самае смешнае ў праграме, сказаў: «Хочацца спадзявацца, што конкурс капітанаў і... ўсё астатняе».

Пішуць жа свае цікавыя тэксты, вершы, сцэнікі ўдзельнікі каманды самі. Назаву некаторых з іх: Юрый Кручонак, Андрэй Андрэеў. А ўвогуле каманда БДУ — гэта сплав індыўідуальнасцей. У яе саставе Юрый Аронаў, Наталля Якушкевіч, Мікалай Кручынскі (ён удзельнічае ў КВЗ ужо шэсць гадоў) і іншыя. На жаль, газетная плошча не дазваляе пералічыць усіх імён і прозвішчаў.

Што дапамагае рэбатам так натхненна, з «скурам», як кажуць яны самі, рэпетыраваць і выступаць? Атмас-

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

— дзеля заахвочвання студэнтаў праводзіць штогадовыя чытанні па праблемах беларускай філалогіі, гісторыі і культуры БССР; друкаваць лепшыя работы;

— пры правядзенні атэстацыі выкладчыкаў, аспірантаў і студэнтаў старэйшых курсаў, асабліва гуманітарных факультэтаў і педагогічных аддзяленняў іншых факультэтаў, звярнуць увагу на валоданне ім беларускай мовай; улічваць гэта таксама пры прыёме на працу ва ўніверсітэт;

— распрацаваць і ўвесці ў дзеянне сістэму добраахвотнага вывучэння і ўдасканалення ведаў прафесарска-выкладчыцкага саставу, супрацоўнікаў, аспірантаў і студэнтаў па беларускай мове і літаратуры, гісторыі Беларусі, яе культуры (праз арганізацыю ў першую чаргу адпаведных курсаў і кансультацыйных пунктаў);

— стварыць камісію з прадстаўнікоў ВУН і АН БССР для ўдасканалення дзеючых ці распрацоўкі новых праграм курсаў беларускай філалогіі і гісторыі БССР;

— павялічыць колькасць гадзін на вывучэнне беларускай мовы і літаратуры на педагогічных аддзяленнях нефілалагічных факультэтаў, увесці курсы беларускай мовы і літаратуры, гісторыі Беларусі ў вучэбныя планы гэтых аддзяленняў, пашырыць выкладанне дадзеных курсаў і на іншых аддзяленнях і факультэтах універсітэта;

— стварыць аўтарскія калектывы для забеспячэння гэтых курсаў неабходнымі вучэбнымі дапаможнікамі і магчыма аператыўнага выдання іх (на ратапрынце ўніверсітэта і ў адпаведных выдавецтвах); пашырыць наогул падрыхтоўку і выданне падручнікаў і вучэбных дапаможнікаў для вышэйшай і сярэдняй школы па беларускай мове і літаратуры, гісторыі, географіі Беларусі, а таксама арыгінальных і перакладных на іншых вучэбных дысцыплінах (асабліва гуманітарных і грамадскіх) на беларускай мове; хадайнічаць перад Міністэрствам народнай адукацыі БССР аб аб'яўленні конкурсу на распрацоўку такіх падручнікаў і дапаможнікаў;

— увесці з наступнага навучальнага года ўступны экзамен па беларускай мове на педагогічныя аддзяленні ўніверсітэта, а таксама на выпускных курсах гэтых аддзяленняў — пісьмовы экзамен па беларускай і рускай мовах. У далейшым па меры магчымасці таксама ўводзіць на педагогічных аддзяленнях дзяржаўны экзамен па авалоданню спецыяльнасцю на беларускай мове;

— арганізаваць агульнаўніверсітэцкую кафедру белару-

ПРАПАНОВЫ па развіццю беларуска-рускай двухмоўнасці ва ўніверсітэце

сістыкі (беларускай мовы і літаратуры, гісторыі і культуры Беларусі) для забеспячэння вучэбнага працэсу па дысцыплінах беларускай філалогіі і гісторыі Беларусі на педагогічных аддзяленнях факультэтаў універсітэта (акрамя філалагічнага і гістарычнага), падрыхтоўкі адпаведных вучэбных дапаможнікаў і распрацоўкі навуковых і вучэбна-метадычных пытанняў, уключаючы выпрацоўку прадметнай тэрміналогіі сумесна з адпаведнымі падраздзяленнямі АН БССР; пашырыць выкарыстанне ў выкладчыцкай дзейнасці вядучых спецыялістаў ВУН і АН БССР;

— адкрыць на філалагічным факультэце вячэрняе аддзяленне па спецыяльнасці «Беларуская мова і літаратура» і перапрафіліраваць стацыянарнае і вячэрняе аддзяленні беларускай і рускай моў і літаратур на спецыяльнасць «Беларуская мова і літаратура», прадугледзець таксама на філалагічным факультэце падрыхтоўку студэнтаў па шырокай спецыяльнасці — «Беларуская і руская мова і літаратуры», «Беларуская і славянскія мовы і літаратуры», «Беларуская і рамана-германскія мовы і літаратуры», «Беларуская і класічная мова і літаратура»;

— расшырыць падрыхтоўку спецыялістаў па беларускай мове і літаратуры, гісторыі Беларусі і методыцы іх выкладання;

— умацаваць беларускамоўныя кафедры ўніверсітэта неабходнымі кадрамі і матэрыяльна-тэхнічную базу гэтых кафедраў;

— арганізаваць сістэматычную, мэтанакіраваную работу па выяўленню, вывучэнню і асвятленню перадавога педагогічнага вопыту настаўнікаў беларускай мовы і літаратуры. Узмацніць у гэтай справе ролю выдавецтва «Універсітэцкае», «Весніка Белдзяржуніверсітэта»;

— правесці навуковае даследаванне па праблемах навучання дзіючым мовам ва ўмовах блізкароднаснага білінгвізму, аб асаблівасцях навучання беларускай і рускай мовам як другой у залежнасці ад тыпу школ і ўмоў выкладання; арганізаваць сацыялагічнае апытанне выкладчыкаў

А ў вас ёсць меркаванні?

Просім Вас прыняць удзел у даследаванні, мэта якога — вывучэнне думкі чытачоў аб газеце «Беларускі ўніверсітэт». Прачытайце ўважліва пытанні анкеты і абвядзіце кружкамі тыя нумары варыянтаў адказаў, якія супадаюць з Вашай думкай. Калі варыянты адказаў не прыводзяцца, напішыце свае ўласныя ў свабодных радках. Пасля запаўнення анкеты яе неабходна выразаць і здаць у дэканат факультэта.

1. Ці чытаеце Вы газету «Беларускі ўніверсітэт»?

- а) Так, чытаю рэгулярна
б) Чытаю, але ад выпадка да выпадка
в) Не, не чытаю

2. Калі Вы чытаеце газету нерэгулярна ці не чытаеце яе зусім, то па якой прычыне?

- а) Не задавальняе змест
б) Дрэнна ведаю беларускую мову
в) Газета дрэнна дастаўляецца чытачам
г) Наогул рэдка чытаю газеты
д) Не магу адназначна адказаць на гэта пытанне.

3. Ці задавалены Вы тым, як у газеце асвятляюцца: Так не ведаю

Жыццё ўніверсітэта	1	2	3
Жыццё факультэтаў і кафедраў	1	2	3
Дзейнасць партыйнай арганізацыі	1	2	3
Дзейнасць прафсаюзнай арганізацыі	1	2	3
Дзейнасць камсамольскай арганізацыі	1	2	3
Дзейнасць прафсаюзнай арганізацыі студэнтаў	1	2	3
Дзейнасць аматарскіх аб'яднанняў і груп	1	2	3
Перадавы вопыт лепшых выкладчыкаў, студэнтаў, вучэбных груп	1	2	3
Праблемы быту і адпачынку студэнтаў, выкладчыкаў, супрацоўнікаў	1	2	3
Спартыўнае жыццё ўніверсітэта	1	2	3

4. Калі Вы лічыце, што неабходна адкрыць новыя рубрыкі, то напішыце, якія іменна.....

5. Ці задавальняе Вас афармленне газеты?

- а) Так
б) Не
в) Цяжка адказаць

Што новае Вы можаце прапанаваць?.....

6. Дайце, калі ласка, адзнаку газеце «Беларускі ўніверсітэт» у 1988 годзе.

- а) Высокая
б) Сярэдняя
в) Нізкая
г) Адзнаку даць цяжка

7. Зараз газета выходзіць толькі на беларускай мове. Як Вы лічыце, ці трэба арганізаваць яе выданне і на рускай мове?

- а) Так, неабходна арганізаваць выхад газеты (частку тыражу) на рускай мове
б) Гэтага рабіць не трэба
в) Цяжка адказаць.

СЕКТАР Вывучэння
ГРАМАДСКАЙ ДУМКІ
ПАРТЫЙНАГА КАМІТЭТА.

і студэнтаў аб узроўні валодання беларускай мовай і запатрабаванні ў ёй;

— узмацніць сувязь кафедраў педагогічных аддзяленняў са школай, рэгулярна праводзіць месячнікі беларускай мовы ў падшэфных школах, семінары настаўнікаў беларускай мовы і літаратуры, гісторыі, па праблемах методыкі выкладання гэтых дысцыплін, актывізаваць удзел выкладчыкаў і студэнтаў універсітэта ў правядзенні рэспубліканскіх, абласных, гарадскіх і раённых алімпіяд па беларускай мове і літаратуры, гісторыі БССР; садзейнічаць арганізацыі ў школах гурткоў па беларускай мове і літаратуры, гісторыі і культуры Беларусі, вечароў мастацкай самадзейнасці, тэатральных пастановак і г. д. на беларускай мове, ажыццявіць шэфства над дзіцячымі садамі ў мікрараёнах г. Мінска, дзе працуюць беларускамоўныя школы і класы;

— прыняць шырокі ўдзел у арганізацыі ўрокаў беларускай мовы для насельніцтва па тэлебачанню, правядзенні рэгулярнага цыкла тэле- і радыёперадач «Скарбы народнай мовы», «Старонкі беларускай паэзіі», «У гасцях у роднай мовы», «Пісьменнікі — дзецям», «Знаёмцеся: з вамі гавораць юныя паэты!», «Сустрача з юнымі талентамі» для вучняў школ і выхаванцаў дзіцячых садоў;

— праводзіць сістэматычную работу па прафесійнай арыентацыі вучняў, якія жадаюць паступаць на аддзяленне беларускай мовы і літаратуры;

— шырока асвятляць на старонках універсітэцкага і рэспубліканскага друку актуальныя праблемы рэалізацыі ў Беларусі ленинскай нацыянальнай палітыкі, патрыятычнага і інтэрнацыянальнага выхавання працоўных.

Камісія запрашае абмеркаваць прадстаўленыя «Прапановы» у кожным працоўным калектыве на працягу студзеня—лютага 1989 года і падаць на імя старшын камісіі (або ў рэдакцыю «Беларускага ўніверсітэта») водгукі, заўвагі і прапановы. Адначасова кіраўніцтву падраздзяленняў універсітэта на аснове шырокай галаснасці патрэбна дэталёва свая магчымасці па развіццю беларуска-рускай двухмоўнасці і вызначыць канкрэтныя тэрміны іх ажыццяўлення для таго, каб да канца XIII п'яцігодкі забяспечыць падрыхтоўку настаўнікаў, якія маглі б выкладаць свой прадмет на беларускай мове. Гэтыя матэрыялы (з улікам таксама і ўласных пажаданняў студэнтаў, выкладчыкаў і супрацоўнікаў) будуць сістэматызаваны і прадстаўлены на абмеркаванне аб'яднанага пасяджэння вучонага савета і камітэтаў грамадскіх арганізацый універсітэта.

Гераічная і самаадданая праца дзесяткаў тысяч людзей днём і ноччу — усё гэта ёсць на самой справе. Прыклады працоўнага подзвігу можна знайсці ля кожнага разбуранага дома. Усё так. Мы самі бачылі і рэалізавалі з людзьмі. Складаней, мне здаецца, раскажаць аб падзеях тых дзён, магчыма, не такіх значных, якія не трапілі на старонкі масавых выданняў.

У цэнтры Ленінакана дамавіны не рабілі ўражання рэальнай карціны: пражэктары бязлітасна вырывалі іх з цемры, і снег, які на ўскраінах горада, дзе работы яшчэ не пачыналіся, скрываў чорна-белыя жудасныя піраміды маўклівым мяккім саванам, тут раставаў, як пена, на блакітных, бардовых, пунцовых акрыўках і баках. Мы ішлі па начных вуліцах, шарахаючыся ад сцен, якія і сапраўды навесалі над тратуарам, абыходзячы рознакаляровыя штабелі. Думалі пра начлег. Здавалася, у Ленінакане зусім не спалі. Над развалінамі пагойдваліся аблогі свету, рассеянага ў пыле, кіпела работа. Як знайсці вайсковую частку, дзе мы, як супрацоўнікі ваеннай газеты, спадзяваліся прыпыніцца, прасоўваючыся па разбітаму гораду наўгад, было незразумела. Нарэшце, крыху не напасіўшыся на ноч у лагер ізраільскіх выратавальнікаў, блытаючы іх па падабенству формы з нашымі салдатамі, мы дабраліся да КПП.

Тут размясціліся курсанты школ міліцыі з усяго Саюза і вучэбных палкоў унутраных войскаў.

Ваенныя, як прызнавалі, вольна ці не, усе, з кім мы размаўлялі, аказаліся адзінай сілай, здольнай без панікі навесці ў самых складаных умовах парадак, каардынаваць дзеянні ўсіх арганізацый, якія займаюцца работамі ў горадзе і раёне, забяспечваць вырашэнне зусім неваенных пытанняў, пачынаючы ад наладжвання транспарту і санпрацоўкі і заканчваючы арганізацыяй работ на могілках, дзе сіламі салдат сапёрнай часткі былі хутка арганізаваны пахаванні неапазнаных трупцаў.

Нас размясцілі ў адным з іалкоў, які прыбыў сюды з Ерэвана пад канец першых сутак. Наогул, полк базіруецца ў Сыктывкарцы, але з-за напружанасці ў Арменіі вы-

што ў гэтыя дні сюды з Азербайджана прыходзяць віншавальныя тэлеграмы.

— Наогул, — крэхча Уладзімір, — некаторым падонкам і чужое гора на радасць. На наступны дзень накіраваліся на аб'езд пастоў.

І НЕБА СХАВАЛАСЯ

мушаны з верасня, адклаўшы ўбок свае прамыя абавязкі, неслі службу ў Ерэване. Полк вучэбны. Акрамя пастаяннага і сяржанцкага саставу, усе салдаты тут — учарашнія навабранцы, прызваныя вясной. Задача салдат — ахова разбураных аб'ектаў, якія маюць матэрыяльную каштоўнасць. Напрыклад, універмаг, ПТВ электронікі і пансіянат, на тэрыторыі якога і складваюць зараз усе прадукты і адзенне, што паступаюць у Ленінакан. Але, зразумела, як гаварыў старшыня роты старшы прапаршчык Уладзімір Валодзін, гэтым не абмяжоўваемся. Паспрабуй застацца проста ахоўнікам, калі кожны момант табе здаецца, што пад табой нехта варушыцца. Так што толькі за некалькі дзён салдаты пятай роты выягнулі з-пад развалін 16 чалавек, якія былі яшчэ жывымі. Імі захаваны ад раскідання каштоўнасці на многія сотні тысяч рублёў, не гаворачы аб тым, што некаторыя рэчы зараз не маюць цаны — лякарствы, кансервы. У дзень нашага прыезду салдаты затрымалі дзвюх жанчын, якія трапілі ў аптэку і забралі там 53 тысячы рублёў. Пра многае яшчэ раскажаў нам гэтай ноччу Валодзін, які вырашыў не лажацца спаць, каб даць выпадка дзяжурнаму па роце — хлопец у нарадзе без адпачынку чацвёртыя суткі. Мы даведаліся, што ў размяшчэнні палка начуе кранаўшчык з Баку. Ён прыгнаў ноччу кран і без адпачынку пачаў работу прама з дарогі. Дзень працаваў, а вечарам натоўп невядомых выягнуў яго з машыны. Збілі за тое, што ён азербайджанец. Даведаліся,

Ужо вядомы нам пансіянат. Па ўсёй тэрыторыі гуляе многа добра апранутых маладых людзей. Як ім удалося не выпадкаць добра адпрасаваных касцюмаў і дарагія туфлі на разбітых ленаканскіх вуліцах, дзе кожная машына, што праязджае міма, абдае вадкай гразю, незразумела. Але гэтыя рабаты гатовыя ад-

рук не хапае.

Тэрыторыя пансіяната робіць непрыемнае ўражанне. Пад нагамі храбусаў расцоптаных бутэлек з-пад французскага кансерваванага малака. У гразі валяюцца мандарыны, яблыкі. Вечерганьне па аляях парваных ўпакоўкі імпартных цюкоў з адзеннем. Многае затоптва-

казаць на любое пытанне. Даведка і пасведчанні ў іх па прыняццю «а якая вам патрэбна?» — тоўстыя стосы. Яны адначасова і ўпаўнаважаныя пракуратуры, і работнікі гархарчгандлю, і проста пасланцы народа, якія наўмысна сюды прыехалі, каб паўней нагрузіць свае багажнікі і хутчэй адвезці ўсё гэта сваім пакутуючым суграмадзянам. Аднак свае дакументы яны не спяшаюцца даваць нам у рукі, а мая спроба сфатаграфавання цераз плячо адну з даведкаў прывяла яе ўладальніка ў абурэнне. Даволі хутка гэтыя хлопцы зразумелі, што іх дакументы не маюць улады, ды яшчэ і саміх, глядзі, возьмуць пад белыя рукі, Папярэдзіўшы, што зараз жа паведамаць

ещэ ў гразі і становіцца непрыгодным. Затое нашы аичынныя цюкі ляжаць цалючкія. На вуліцах нам ніводнага разу не трапіліся мясныя кансервы і апельсіны. Яны, як і амерыканскія і французскія палаткі, некуды знікаюць. Пазней, па дарозе са Спітака ў Ерэван, мы гаварылі аб гэтым з прадстаўніком Чырвонага Крыжа. Ён паабяцаў гэта пытанне паставіць перад кіраўніцтвам, каб, як было і ў самым пачатку, размяркоўваць паступіўшыя тавары прама з колаў.

Падселі да гурту салдат, якія размясціліся вакол вогнішча. Пра землетрасенне не гаворым — гэта тэма ў кожнага ў галаве. Размаўляем пра тое, што робіцца ў

свеце, пра дом. Яны ж нічога не ведаюць: як прывезлі сюды, высадзілі на гэтым месцы і ўсё. Толькі разы тры чатыры ў суткі правяраюць, ці ўсе цэлыя, падвозяць ежу.

І раптам адзін салдат, убацьнуўшы на кофры прыклееную картэчку з групай крыві і адрасам, куды, калі спатрэбіцца, паведаміць, чытае: Б—Д—У. Юра Смартун пайшоў у армію вясною. Студэнты геафака, напэўна, пазнаюць яго на фотаздымку.

Трагедыя Арменіі, як і ўсялякая экстрэмальная сітуацыя, дазволіла вызначыць, хто ёсць хто. Неразборлівая смерць не шкадавала нікога: ні багатага, ні беднага. Ля збітых ці проста звязаных вярхоўкай з-за недахопу цюкоў хацін на развалінах ля вогнішчаў могуць побач сядзець і мільянер, і рабочы ад станка. Зараз іншая сістэма вызначэння: адны страчваюць чалавечае аблічча, а другія яго захоўваюць. Спачатку можа здацца, што першых многа, але гэта не так. Проста іх учынкі кідаюцца ў вочы.

— Той, хто пацярпеў, хто начуе, не выходзячы са свайго самазвала, не прыйдзе на штурм пансіяната, — гаварылі салдаты, — ім самім патрэбна неслі ежу. Яны пра яе проста забываюць.

— І не тыя, каго хвалюе лёс свайго народа ў гэты час галосіць аб Карабаху і падгаворваюць не аддаваць дзяцей у Расію, — плакала сухімі вачыма сівая старая гудоў трыццаці пяці. — Яны хочуць, каб мае дзеці памерлі тут на хлеб і вадзе.

Людзі самі разбіраюцца, каму верыць, каму не. Самі за сябе гавораць, з аднаго боку, клікунства правакатараў і рэальных выхадцаў той работы, якую вядуць тут тыя, хто пакінуў дом і свае справы і прыляцеў, — з другога. І гэтую страшэнную зіму людзі ў Арменіі запамінаць не па выхадках карумпіраваных элементаў, а таму пачуццю адзінства, якое прынесла з сабою брацкая дапамога ўсіх народаў СССР і многіх краін свету.

В. БУКАТ.
Фота АУТАРА.

БРЫВА

Бі першым, Федзя!

ГАЛІНА Вярбіцкая, студэнтка IV курса механіка-матэматычнага факультэта, каб у навагоднюю ноч не сумаваць у адзіноце, вырашыла запрасіць да сябе ў госці знаёмых. Новы год адзначылі, як належыць: з добрым сталом і морам... Не, не шампанскага. Бо ад яго наўрад ці пацягнула б на подзвігі — малаціць шкло ў дзвярах адзінаццаціга паверха інтэрната № 7. Тады, напэўна, не думалі, што знойдуцца сведкі, тым больш, нехта скажа каменданту. А тая возьме ды сапсуе святочны настрой паведамленнем у дэканат. Гасцям што: яны выйшлі, як кажуць, сухімі з вады. Усе непрыемнасці дасталіся гасціннай гаспадыні — Г. Вярбіцкай. Бо яна, запрасіўшы да сябе гасцей, цалкам адказвае за іх паводзіны. Аб гэтым чорным па беламу напісана і ў «Адзіных правілах унутранага распарадку ў інтэрнацыянальных інтэрнатах вышэйшых і сярэдніх навучальных устаноў», якія выдадзены тыражом 1000 экзэмпляраў і вывешаны на ўсіх паверхах.

А вось трэцкюрснік таго ж факультэта Д. Мазепін не запрашаў сяброў, каб аддзячыць абрыдзеўшаму «другому дому» за прытулак і дах над галавой. Ён вырашыў зрабіць гэта сам. Для храбрасці (праўда, не ў навагоднюю ноч, а напярэдадні) прыняўшы неабходную дозу спіртнога, ён выйшаў у хол усё таго ж адзінаццаціга паверха інтэрната № 7 і пачаў... тушыць пажар. Доўга яшчэ прыбыўшыя на месца здарэння сябры адціралі сцены, падлогу, вокны, столь. Толькі і сёння непрыемна глядзець на сляды пагрому.

Такіх прыкладаў, на наш сорам, можна прывесці шмат. І не толькі ў «смярцы». Тое ж самае можна ўбачыць і ў інтэрнатах №№ 2, 3, 8. Тут каменданты па-ранейшаму са страхам прыходзяць на работу пасля выхадных і асабліва свят. Яшчэ не пераступіўшы парог, гадаюць, колькі выбіта шыв, колькі сметніц скінута з паверхай, колькі дзвярэй выламана.

Толькі знайсці вінаватых часам цяжка. — Я ўпэўнена, што студэнты амаль заўсёды ведаюць, чых рук справа, — дзеліцца сваімі невясёлымі думкамі камендант інтэрната № 2 Таісія Мікалаеўна Ланюк. — Пасля свята я напрасіла стол, каб той павымаў з дзвярэй асколкі. На адным з паверхай ён не ўтрымаў кавалак шкла, і яно са звонам упала на падлогу. Імгненна з трох блокаў высунуліся галовы. Гэта днём. А ноччу? Я сумняваюся, каб не знайшлося цікаўных.

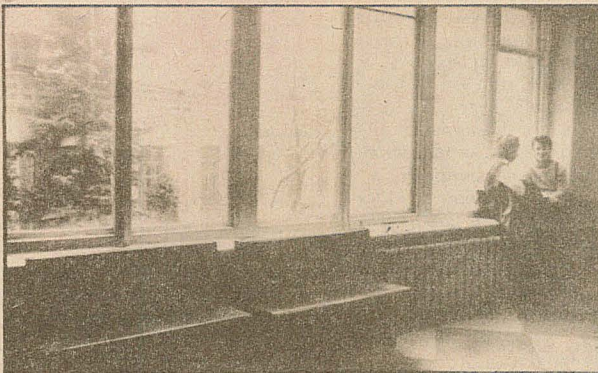
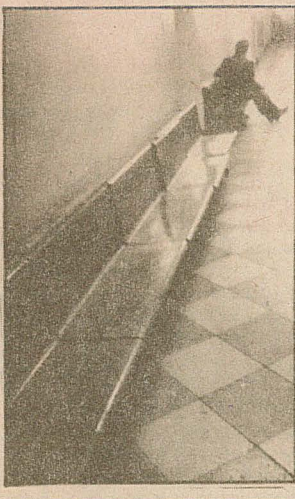
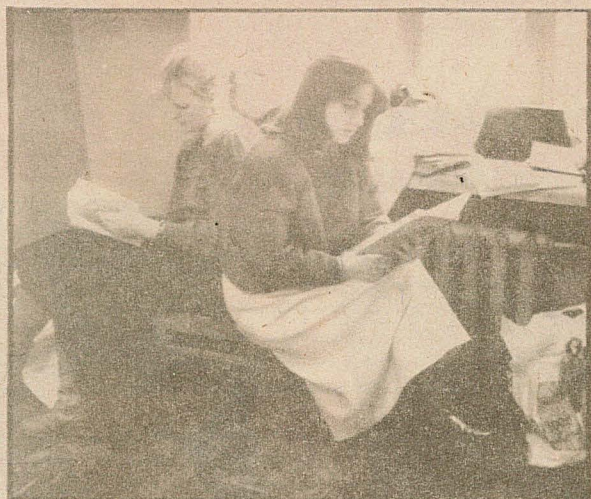
Мне цяжка пярэчыць Таісіі Мікалаеўне, бо і я думаю гэтак жа.

Потым, седзячы ў кабінце намесніка дырэктара студэнцкага гарадка А. М. Прылуцкага, пачула яго абуранае выказванне:

— У інтэрнатах жыве каля 80 працэнтаў камсамольцаў, шмат камуністаў. Дзе ж наш камітэт камсамола, партком, прафсаюзы камітэт? Камітэт камсамола прапануе сваю праграму «Наша пазіцыя». У ёй і пра адпачынак сказана. А пра тое, як зрабіць яго культурным, падумалі?

(Заканчэнне на 4-й стар.).

У КАЛІДОРАХ — СЕСІЯ

Не думай аб секундах звысоку. Наступіць сесія, сам зразумееш, што перад залікам або экзаменам кожнае імгненне неабходна выкарыстоўваць для падрыхтоўкі.

І нават калі іспыт пачаўся, тут, у калідоры, на апошняй мяжы перад дылемай «залік або незалік, пан або прапаў» падрыхтоўчы перыяд дасягае свайго апагею. Дзе толькі не заўважыш у гэты час студэнта: і на падаконніку, і на лесвіцы, і проста прытуліўшыся да сцяны, зрэдку — седзячы ў крэсле ці за партай. Гэта выключэнне з правілаў. А чаму? Хіба нельга адміністрацыі вучэбных карпусоў паклапаціцца, каб у перыяд сесіі ў калідорах стаялі роўныя ланцужкі крэслаў ці партаў. Тады, магчыма, не было б забруджаных па-

даконнікаў, абшарпаных сцен, а самае галоўнае — нервовасці, мітусні і хаосу перад экзаменамі.

Сесія яшчэ толькі пачынаецца. Усё яшчэ можна выправіць. Пры жаданні... М. МАСТОУСКІ.
Фота С. ГРЫЦА.

Права на месца ў інтэрнаце — патрабаванне законнае, тым больш, калі яно пацверджана ордэрам на засяленне. Рассяленне на добраахвотнай аснове, спрыяльнае жыллёвыя ўмовы для студэнцкіх сем'яў таксама не выдрымусь летуценнікі. Наадварот, самае неабходнае, чаго дабіваюцца студэнты. Праўда, скаргі камандантаў на дэбашыраў і шкоднікаў таксама не асабістыя прызідзіркі. Мы чакаем дзеянняў ад студэнцкіх саветаў і дэканатаў.

ДАХУ»

«НЯМА СТРАХУ, ШТО ЖЫВЕШ НА

Цэлы семестр я засяляюся ў інтэрнат, маючы на руках і ордэр, і пропуск. Не магу ўжо паставіць устанавіць інстанцыі, праз якія прайшла, просячы, патрабуючы, растлумачваючы. Здыўляюцца, спачуючы, абяцаючы. У апошні раз расказваю вывучаную напамінь асабістасць гісторыю засялення. Замест надзеі ў душы — цікавасць: якія словы пачую на гэты раз?

Спакойна стаяла у верасні ля дзвярэй каманданцкага пакою. Мне хвалявацца няма чаго: і давешка аб адпрацоўцы шасці гадзін ёсць, і з касцялянішай у ліку самых першых разлічылася, і заўвагі адміністрацыі інтэрната да гэтае пары не чула. З ордэрам і пропускам у руках падыходжу да свайго пакою і сутыкаюся з незадаволеным гаспадаром — студэнтам хімфака. У адказ на мае патрабаванні ён працягвае аналагічны майму ордэр. Цяпер мая чарга здзіўляцца.

З гэтага моманту пачаліся блуканні па пакутах. Я шукала ісіну. І адкрыла: ні мас, ні Алы Дорскай, ні Наталі Бахір, ні Алены Супруновай, ні Светы Шульгі справы нікога не краюць. Прафком патрабуе прывесці старшыню прафбюро Юрыя Рабчука. Неаднаразова патурбаваны нашымі наведваннямі, дэканат робіць крок на сустрэчу ў выглядзе загада аб засяленні чацвёртага чалавека ў пакой, дзе жывуць замежнікі. Толькі існуе паралельна і загад рэктара, па якім такое падасяленне забараняецца. Таму рэчы нашы ў чарговы раз аказваюцца на калідоры. Потым атрымліваюць часовую прапіску ў Ленінскім пакоі, дзе так і пралежаюць нераспакаванымі. Замест фіранак — паліто, з-за шкляных дзвярэй далатаюць гоман і крыкі з калідора, якія не даюць заснуць запоенач. Але месца для начлегу было. Праўда, Ленінскі пакой існуе некалькі для іншых мэт. З часам было

вырашана засяліць нас у чацвёрты інтэрнат. У другі раз трымала ў руках я ордэр і пропуск. У трыццаць другі паверыла добразычлівым спачуванням. Але... маё месца аказалася чужым. Толькі сустрэў мяне на парозе ўжо студэнт юрыдычнага факультэта. Старшыня ЖБК Г. Карабан справу зачынуў. Зрэшты, што яму да няўдалага лёсу журфакаўцаў, ёсць жа ў нас і свой прафком.

Стукаю ў дзверы пакою Ю. Рабчука. Ужо не прашу — патрабую давесці справу да канца. Выхад у мяне няма: жыву на вуліцы паміж інтэрнатамі. Няўжо не зразумее, не выгледзіць з па-хатняму ўтульнай цішыні ўласнага пакою?

Калі нашы твары надакучылі, паўна, усаму прафкому, па тэлефонным провадзе да нас данесліся словы згоды каманданта інтэрната № 4. Няўжо не дарэмна прынеслі мы ў ахвяру столькі лекцыі і практычных заняткаў? Не. Аказваецца, зусім пра іншы справы ішла ў каманданта размова з намеснікам старшыні прафкома.

Кінуць усё, як ёсць ды пайсці на кватэру, тым больш, што праз два дні залік? Аднак справа ўжо не толькі ў засяленні.

...Апошні ордэр я атрымала ад старшыні прафбюро філалагічнага факультэта. Радасці не адчуваю. Можна, ён таксама нешта наблытаў і навагодняга падарунка не атрымаеца?

Увесь час не пакідае думка: хто ж наступны пойдзе па нашаму шляху праз бюракратычныя лабірынты? Я ўяўляю, як прыходзяць тыя ж старшыні, намеснікі, каманданты, старшыня прафбюро ў свае кватэры пасля працоўнага дня. Напэўна, яны ўважлівыя і класатлівыя. Значыць, ва ўсім вінавата бюракратычная машына. Дык хто ж ёю кіруе?

А. КРУПІЦКА,
студэнтка ІV курса
факультэта журналістыкі.

«ЛАКАЛЬНЫЯ ВОЙНЫ»

ІНТЭРНАТ № 2 даўно стаў «гарачай кропкай» універсітэцкага гарадка. «Лакальныя войны» за пакой прафбюро хімфака і факультэта журналістыкі з удзелам яшчэ калі-нікалі і фізічнага факультэта з кожным навучальным годам набываюць усё больш шырокі размах. Восі і сёлета барацьба за месцы ў інтэрнаце ўспыхнула з новай, нябачнай да гэтага часу сілай. Замежныя студэнты факультэта журналістыкі і фізічнага занялі значную частку тэрыторыі хімфака (больш за 40 месцаў) і доўга трымалі там абарону. Да сярдзіна кастрычніка, пасля працяглай асады дэканатаў гэтых факультэтаў, удалося вызваліць толькі 25 месцаў. Астатнія «выгнаннікі» вымушаны былі бадзяцца ў пошуках прытулку амаль да снежня, маючы на руках ордэры на права засялення ў інтэрнат. Дзе ж справадліваецца?

Я так і не ведаю. Затое дазнаўся адкуль пайшла «несправядлівасць» і як яе спыніць. Дастаткова толькі прытрымлівацца загаду рэктара — засяляць студэнтаў у тыя пакоі, на якія выдзелены ордэры, а не абменьвацца месцамі, як раіць нам прафком універсітэта. Адны і тыя ж пакоі на дзевятым

паверсе штогод пераходзяць то ў рукі хімікаў, то журналістаў, то фізікаў. Навошта такая бязглуздая блытаніна? Хіба нельга замацаваць іх за кожным факультэтам аднойчы і надоўга, тады і канфліктаў з «перасяленцамі» не будзе. Бо студэнты, асабліва замежныя, не жадаюць пакідаць «наседжаныя» месцы: гэта патрабуе шмат клопатаў. А тое, што пакутуюць без жылля савецкія студэнты, іх, вядома, не цікавіць. Ды і ці толькі іх! Нека ўжо сігналава, што ўсе правы пры засяленні аддадзены замежнікам. Нашы жа застаюцца толькі абавязкі. Адсюль і ўзнікаюць не вельмі дружалюбныя ўзаемаадносіны. І калі ў інтэрнаце № 2 гэта праблема для студэнтаў-хімікаў носіць ўскосны і часовы (толькі ў перыяд засялення) характар, то ў пятым сітуацыя даволі складаная. «Інтэрнацыяналізацыя» зверну прывяла да штодзённых канфліктаў савецкіх і замежных студэнтаў у пакоях №№ 508, 509, 511. Праўда, у рэшце рэшт урэгуляваць становішча нека змаглі, рассяліўшы паасобку савецкіх і замежных навучэнцаў. Аднак астатнія 20 студэнтаў хімфака да гэтага часу вядуць перагаворы з дэканатам падрыхтоўчага фа-

культэта аб прадастаўленні ім права жыць асобна. Што стрымлівае дэканат задаволіць гэту просьбу, тым больш, што і замежнікі не супраць? Не прыйшлося б тады выслухоўваць бясконцыя скаргі, весці разбор, шукаць вінаватых. Здыўляе і пазіцыя прафкома студэнтаў універсітэта, дакладней, яго бездапаможнасць. Хоць, па сутнасці, ён з'яўляецца паўнаўладным гаспадаром пры размеркаванні пакояў і засялення. Мне думаецца, што гэту праблему прафком змог бы вырашыць. Як, дарэчы, і праблему са студэнцкімі сем'ямі. Чаму б, напрыклад, на другім паверсе інтэрната № 2 у пакоях, разлічаных на два чалавек, не засяліць студэнцкія сем'і (толькі на хімфаку іх шэсць). Якая розніца, будучы яны займаць два месцы паасобку ці разам?

Вядома, адгаворак, і даволі аб'ектыўных, знайсці можна шмат, але становішча ў інтэрнатах імі не паправіш. Патрэбны канкрэтныя і мэтанакіраваныя дзеянні з боку студэнцкага прафкома, дэканатаў факультэтаў, а іх, на жаль, няма.

П. БЫЧКОЎСКІ,
старшыня прафбюро
хімічнага факультэта.

Раскошных палацаў нам чакаць пакуль няма адкуль. Рэзка павялічыўся набор на мехмаце, геафаку, юрфаку. Жыллёвыя плошчы засталіся тыя ж. З аднаго боку добра, што чатыры сцяны і дах над галавой ёсць, з другога — трэба паляпшаць жыллёвыя ўмовы. Бядотнае становішча. І з кватэрамі, разумею, цяжка. Выйшлі на шлях арэнды інтэрната індустрыяльна-педагагічнага тэхнікума.

Усё часцей чуюцца прапановы аб выдзяленні блокаў, паверхаў для замежнікаў. Яно і зразумела: розныя нацыянальныя асаблівасці, розныя традыцыі. Многа часу ідзе на адаптацыю. Таму пытанне аб засяленні замежнікаў даўно ўжо вырашаюць самі факультэты. Праўда, многія, як журфак, працуюць яшчэ па-ранейшаму.

Кароткі атрымаўся каментарый, але, мне здаецца, лепш не ствараць ружова-блакітных малюнкаў на будучае, а вырашаць надзённыя пытанні. Якія? Напрыклад, як разлічыць загадзя патрэбы кожнага факультэта ў пакоях для дзяўчат і для хлопцаў...

Г. ПАЦЕКІН,
намеснік старшыні
прафкома студэнтаў.

(Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.)

Хто ж павінен займацца гэтым непасрэдна ў інтэрнатах? На данае пытанне адказ у Аляксандра Міхайлавіча адназначны:

— Студсаветы. Гэта іх прамы абавязак. Яны ж бачаць сваю галоўную задачу ў іншым — як зрабіць дыскатэку да трох гадзін ночы? А што на гэтай дыскатэцы (ды і пасля яе) робіцца, іх не хваляе. Вазьміце студсавет у «двойцы». Вы чулі калі-небудзь, каб ён прымаў рашэнні аб пакаранні студэнтаў, якія парушаюць правілы пражывання ў інтэрнаце? Я — не. А прыклады добрай работы студсавета ёсць. І хадзіць далёка не трэба: яны побач, у інтэрнаце № 6.

Першае, што кінулася ў вочы, калі зайшла ў «шасцёрку», інфармацыя студсавета. На яго пасяджэнні выраслі:

«1. За курэнне ў інтэрнаце Шылько (п. 509), Каралюк, Міхалюк, Кавалёвай (п. 505) аб'явіць строгую вымову і назначыць адпрацоўку — прыбраць дзве лесвіцы і спартыўны пакой.

2. За курэнне ў інтэрнаце і ўлічваючы папярэднія спяканні выселіць з інтэрната

Сац (п. 509)».

Нехта засумняваецца: ці не надта строга? Здаецца, гэтак лічаць і ў інтэрнаце № 1, пра які ходзяць неверагодныя чуткі. Быццам Новы год яго жыхары адзначалі ля вогнішча, якое расклалі на адным з паверхаў, а ў госці да іх прыйшла «Снягурка» у касцюме Евы. Праўда, стан анямення хутка прайшоў, і многія пазналі ў ёй сваю сяброўку. Толькі пра гэты выпадак кіраўніцтва інтэрната чамусьці вырашыла прамаўчаць.

...8 Сакавіка. У 12 гадзін ночы на калідоры аднаго з інтэрнатаў з'яўляюцца, падтрымліваючы адна адну, дзве постаці. Чутно перашэптванне. Некаторыя фразы можна разабраць:

— Вунь, бачыш, чыталка.

— Ну, давай!

— Не, бі першым, Федзя!

Нага рэзка паднімаецца і...

застывае ў паветры:

— А ну, спыніся! Што, не ведаеш, куды сілу дзяваць?

Фантастыка? Пакуль, на жаль, так. А магло б быць на самой справе. І не даялося б тады пасля кожнага свята падлічваць выбітыя шыбы і выкінутыя на вецер грошы.

3. АЛЯШКЕВІЧ.

БЕЛАРУСКІ
УНІВЕРСІТЭТ

Цана 2 кап.
Мінская паліграфічная фабрыка
«Чароўнае зорка» МВПА
ім. Я. Коласа.
12 студзеня.
Зак. 1608.

220080, Мінск-80, УНІВЕРСІ-
ТЭЦКІ ГАРАДОК, ВУЛ. БАБ-
РУЙСКАЯ, 9, ПАВЕРХ 4,
ПАКОІ 74-75.
ТЭЛЕФОН 20-68-27.

В. а. рэдактара
М. Г. ЗАГОРСКАЯ.